2 DERGİ BİR ARADA

Tarkan

8 NİSAN 1992

SAYI: 4

KDV. DAHİL
1800 LİRA

KARA MURAT

ÖZET: Muthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

Voyvoda sinsi bir tavırla güldü:

- Dur bakalım delikanlı, o kadar ileri gitme! Bana karşı minnettarlık duymakta acele ediyorsun. Seni henüz affetmiş değilim...

Gülümsemesi, korkunç bir alay şeklini aldı:

- Sen ya bir şarlatansın, ya da bir kahraman... Bunu öğrenmek için seni Eflak'ın en güçlü adamıyle dövüştüreceğim...

- Hazırım!

- Eğer yalancının biriysen, ölür gidersin...

- Ya kazanırsam?

- O zaman da senin, benim düşmanlarım tarafından yoklanan bir casus olup olmadığını anlamam gerek... Kim bilir? Belki de benim hayatıma kastetmek isteyen bir düşmanımsın...

Kara Murat, bir an Voyvoda'nın, düşüncelerini gözlerinden okuduğunu zannetti ve bu korkunç adamın karşısında titredi... Fakat kendini çabuk toparlayarak gevrek gevrek gülmesini becerdi:

- Olabilir majeste, bu da mümkündür...

Voyvoda, sesini yükselterek homurdandı:

- Gülme!.. Şimdi gülmenin sırası değil!

Gülümsemesi bir alay şeklini alan Kara Murat:

- Ne zararı var? dedi. Ben ölümle de alay edebilirim... Gülüşümü mazur görün. Fakat, yüzünüzün ifadesinden anladığıma göre, eğer sizi inandıramazsam bunun son gülüşüm olduğunu sanıyorum...

Kara Murat bir an durdu, derin bir soluk aldı, sonra devam etti:

- Eğer sizi öldürmek isteseydim, şimdiye kadar beş defa öldürebilirim....

Voyvoda, silahlı askerlerle dolu salonda, kendisini büyük bir güven içinde hissediyordu.

Bu toy delikanlı da pek yüksekten atıyordu hani... Öfke ile:

- Beni nasıl öldürebilirsin aptal adam! diye bağırdı...

Kara Murat keskin bir sesle cevap verdi:

Yazan: Rahmi Turan
Çizen: Abdullah Turhan

- İşte böyle!

Yıldırım gibi bir hareket yaptı, elinde ufacık, pırıl pırıl bir hançer belirdi...

Herkes dondu kaldı!..

Salonda bir ölüm sessizliği oldu.

Kara Murat'ın bileği yay gibi kıvrıldı, bıçak havada uçtu, Voyvoda'nın kulağının dibindengeçti, hemen arkasındaki bir tabloya saplandı...

"Vınn!" diye ıslık gibi bir ses duyuldu sadece. Hançerin sapı birkaç kere titredi ve durdu...

Kara Murat sakin bir sesle:

- Amacım sizi öldürmek olsaydı, bu bıçak şimdi kalbinize saplanmış olurdu majeste! dedi.

Salonda yine derin bir sessizlik oldu... Havada idam kararının okunacağı mahkeme salonlarında duyulan bir ağırlık vardı... Voyvoda, kendisine böyle davranılmasına tahammül edemezdi...

Herkes Voyvoda'nın "Kazık!.. Çabuk bir kazık getirin!" diye bağırmasını bekliyordu... Fakat o son derece sakin bir sesle:

- Haklısın delikanlı, dedi. İsteseydin beni vura-

bilirdin... İyi bıçak kullanıyorsun...

Kara Murat saygı ile eğildi:

- Teşekkür ederim majeste:

Voyvoda içinden "Yaman bir genç... Bu adam gerçekten işime yarayabilir. Bu bıçağı da neresinden çıkardı hınzır? Ya düşmanım olsaydı!. ondan faydalanmaya bakmalıyım diye düşünüyordu...

Birden kararını verdi:

- Yarın Cellât Popescu ile dövüşeceksin!.. Kazanırsan canını bağışlarım... Şu bahsettiğin efendini nerede bulacağımı da söyle! Onunla konuşacağım!..

Kara Murat alaylı bir gülümseme ile:

- Celladınıza yazık olacak, onu öldüreceğim, dedi.

★ ★ ★

Kara Murat kapatıldığı odayı şöyle bir gözden geçirdi. Yıllar önce yine bu sarayda kapatıldığı yerden çok farklıydı bu defaki... Şamdanlarla aydınlatılan oda iyi döşenmişti... Yerler halılarla kaplıydı... Köşedeki sedirin üzerinde ise rahat görünüşlü bir yatak vardı.

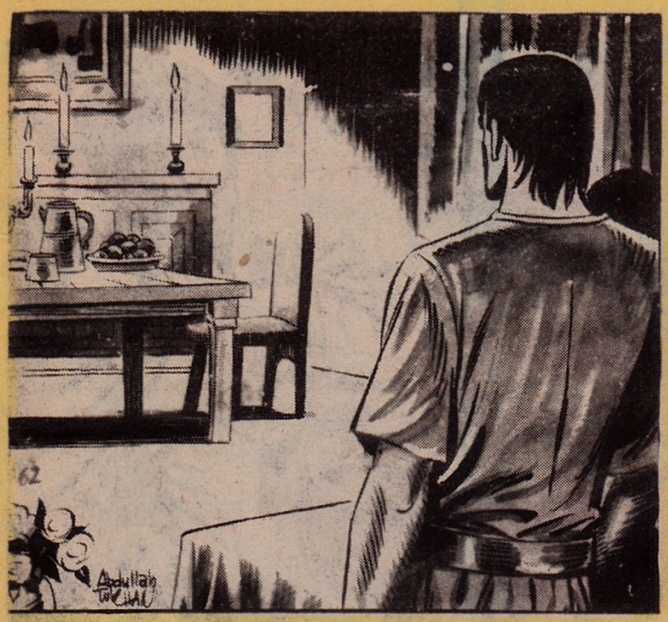

- Anlaşılan, yarınki dövüşe iyi dinlenmiş bir haldej çıkmam isteniyor, diye mırıldandı.

Usulca kapıya gitti, dışarıyı dinledi, nöbetçilerin soluk sesleri duydu... Düşünceli bir tavırla kendi kendine konuştu:

- Kapıyı üzerime kilitlemediler ama, yine de yarı hapis sayılırım. Koridorda dikilen şu nöbetçiler olmasa, sarayın içinde bir gezi yapmak hiç de fena olmazdı! Buradan nasıl çıkabilirim acaba?

Pencereye giderek dışarıya baktı...

Avlunun geniş sesizliğinde hazin hazin çalan saat sesini dinledi...

Aynı dakikada, Kara Murat'ın kapatıldığı odanın üst katındaki geniş ve süslü salonda, genç bir kadın ökeli adımlarla dolaşıyordu.

Güzel bir kadındı.. Ama bakışları ölüm kadar karanlıktı. Dehşet, kin, öfke ve isyan gibi karışık hislerin

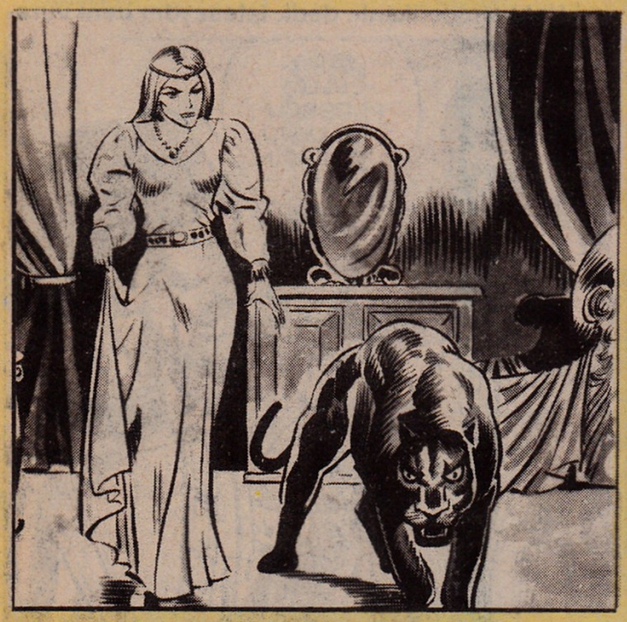

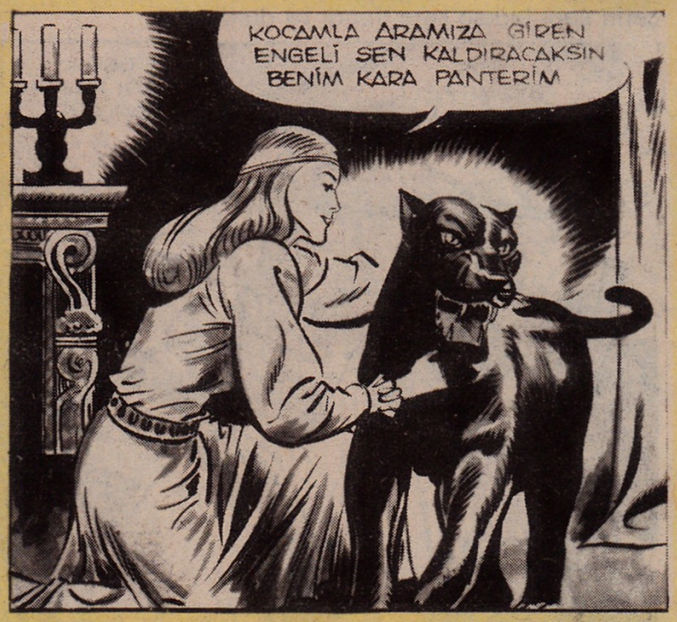

etkisi altında titriyor, gözlerinden sanki alev fışkırıyordu.

Bu kadın, Kraliçe Luçya idi... Voyvoda Vilad'ın karısıydı. Ama Voyvoda Angela'yı tanıdıktan sonra karısı Luçiya'yı tamamen unutmuştu.

Kraliçe, Luçya kocasının başka kadınlarla yatıp kalkmasına hiç aldırış etmezdi... Etmezdi ama Angela ortaya çıktıktan sonra büsbütün unutularak bir köşeye atılmak Luçya'yı çok sarsmıştı.

Ayaklarının dibinden ayrılmayan dişi pantere doğru eğildi, onu okşayarak:

- Kocamla aramdaki engeli sen kadıracaksın benim kara panterim, diye sevgiyle fısıldadı...

Korkunç görünüşlü, kara bir panterdi bu. Gözleri alev alev yanıyor, kuyruğu havayı kamçılıyordu...

Kraliçe, artık sarayda eski itibarının kalmadığını, sözünün eskisi kadar geçmediğini üzüntüyle düşünürken kapı açıldı, Muhafız Kıtası'nın Komutanı Makovey salona girdi, saygı ile eğilerek konuştu:

- Vahşi hayvan bakıcısı, kara panterin yemeğini getirmelerine izin verip vermeyeceğinizi soruyor majeste...

Kraliçe adama vahşi vahşi baktı:

- Pantere bugün hiç yemek verilmeyeceğini sen de biliyorsun Makovey!

- Evet ama, panter yemeğini derhal yemezse tehlikeli olabilir. Az sonra onun yanına belki siz bile yaklaşamayacaksınız.

- Kim demiş? Benden korkar o!..

Sonra hayvana doğru eğilerek fısıldadı:

- Öyle değil mi canım? Bugün biraz aç kalacaksın... Her halde bunun için bana kızmazsın... Ben öyle istiyorum çünkü... Benim öcümü alabilmen için karnının iyice acıkmış olması lâzım...

Panter, kuyruğunu hızlı hızlı salladı ve usulca homurdandı...

Kraliçe, Muhafız Kıtası Komutanı'na döndü, adamın gözlerinin içine bakarak, soğuk bir tavırla:

- Her şey tamam mı? diye sordu:

Malkovey boğuk bir sesle:

- Evet majeste, diye cevap verdi. Her şey tamam. Prenses Angela'nın odasına giden yol serbesttir!..

Malkovey bu sözleri söylerken titriyordu. Kraliçe bunun farkına vardı:

- Ne o Makovey, titriyorsun, Korkuyor musun?

Komutanın saçlarının diplerinde terler birikmişti:

- Bu yaptığımızın iyi bir şey olmadığını düşünüyorum...

Bu o kadar korkunç bir şey ki...

Kraliçe'nin gözlerinde birden şimşekler çaktı, müthiş bir sesle:

- Defol buradan! diye bağırdı.

Komutan kekeledi:

- Fakat... Ben....

Kraliçenin öfkesi daha da alevlendi:

- Madem ki korkuyorsun, defol buradan... Seni kovuyorum... Hizmetimden de, saraydan da kovuyorum... Şimdi derhal çık git...

Makovey titredi. Bugüne dek kraliçeye sadık bir köpek gibi hizmet etmişti. Ona alışmış, onu sevmişti. Ama şimdi o kendisini kovuyordu... Kekeleyerek konuştu:

- İsterseniz beni öldürünüz majeste... Bu ölüm beni memnun edecektir. Ama kovmayınız... Ben kimim majeste? Zavallı bir adamım. Bir hiçim... Hayatım sefalet içinde geçti... Siz beni bu sefalet bataklığından çekip kurtardınız. Bu hayatı sizin için fedaya hazırım. Benim için siz her şeysiniz.... Sizsiz ben hiç bir şeyim.

Kraliçe bir an düşündü, sonra kırgın bir sesle:

- Peki kal burada, dedi. Ama karşımda böyle sararmış, korku dolu bir çehre görmek istemem. Emrim ne olursa olsun itirazsız itaat isterim.

Kraliçe Luçya, odada birkaç sinirli adım daha attı, sonra birdenbire komutana dönerek sordu:

- Ben senin için her şeyim değil mi Makovey?

Komutan sakin ve saygılı sesiyle:

- Evet majeste, diye cevap verdi.

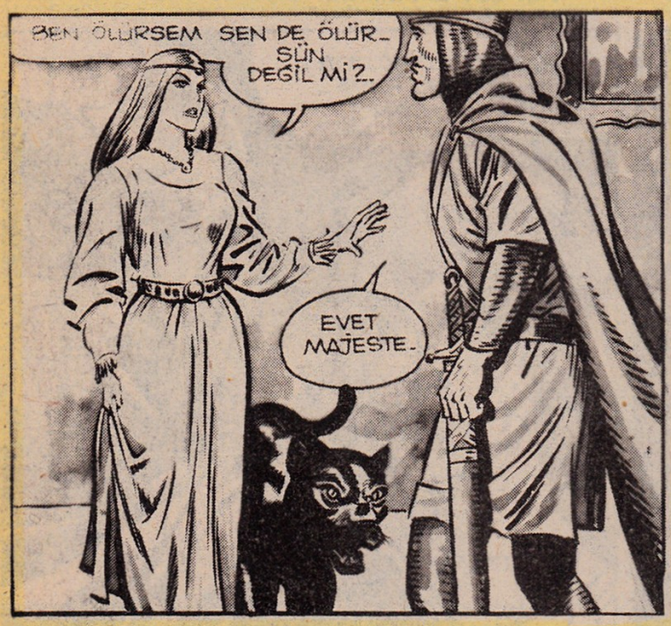

- Ben ölürsem, sen de ölürsün, değil mi?

- Evet majeste.

Kraliçe yumruklarını sıkarak kükredi:

- Öyleyse, bu kız yaşarsa ben de ölürüm, anlıyor musun? Bu kızın Voyvoda'yı avucunun içine almasını istemiyorum. O benim kocam! Onu kimseye kaptırmak istemem. Sevsem de, sevmesem de...

Komutan, bu sözleri hiç şaşırmadan dinledi... Çünkü bunun böyle olacağını zaten biliyordu. Yapılan hazırlıklardan Prenses Angela'nın sonunun geldiğini anlamıştı. Az önceki hatasını silmek için, kraliçeye sadakatini göstermek istedi:

- Kraliçem emrederse, pantere bile ihtiyaç yok. Prenses Angela'yı kendi elimle öldürebilirim...

Hançerinin sapını usulca okşadı ve ilâve etti!

- Bu aslında çok kolay bir şey... Yeter ki emredin...

Kraliçe öfkeden boğulurcasına bağırdı:

- Sen çok salak bir adamsın Makovey! Çok aptalsın...

Bunu açıkça yaptığımız vakit Voyvoda'nın bizi sağ bırakacağını sanıyor musun? Cinayetler daima akıllıca işlenmelidir. Meselâ bir kaza olabilir. Allah'ın emri bu!.. Kim karşı gelebilir ki? Vahşi bir hayvan kafesinden kurtulur ve bir daireye girebilir... Bu daire de Prenses Angela'nın dairesi olabilir...

Makovey büyük bir hayranlık içinde, saygı ile eğilerek salondan çıkarken:

- Çok akıllısınız majeste, dedi. Her şey dilediğiniz gibi olacak ve kız ölecektir!.

Kraliçe zevkle titredi. Bu gece Voyvoda'nın kalbini çalan o uğursuz kızdan kurtulacaktı...

- Saraya yine ben hâkim olacağım! diye ihtirasla mırıldandı...

Panter iyice acıkmıştı. Acıktıkça homurdanması artıyor, kükreyiş halini alıyordu. Bu kükreyişler, en soğukkanlı insanın bile iliklerini üpretirdi.

Ama Kraliçe Luçya bu kükreyişleri duymuyor gi-

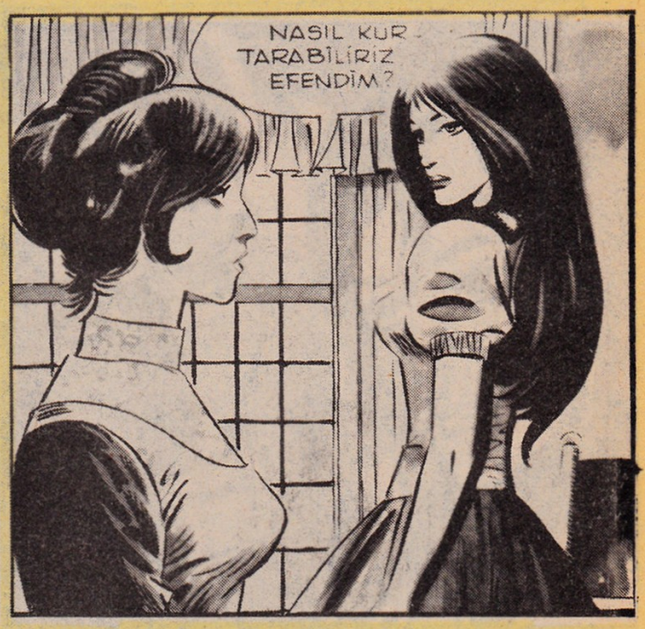

biydi. Güzel gözlerinde vahşi bir parıltı vardı.

★★★

Angela, kendisine hazırlanan korkunç tuzaktan habersiz, odasında endişe ile dolaşıyordu. Endişesinin sebebi Kara Murat'tı... Yüzünü üzgün bir ifade gölgeliyordu.

Köşede, Angela'nın dev yapılı köpeği yere uzanmış. başını ön ayaklarının üzerine koyarak sessiz sessiz uyukluyordu... Angela, hizmetçisine bakarak hazin bir sesle:

- O yabancıyı kurtarmamız lâzım Lola, dedi.

Lola, ufak tefek, güzel olmamakla beraber sevimli bir kızdı. Yumuşak bir sesle sordu:

- Nasıl kurtarabiliriz efendim? Cellât Popesco öyle müthiş bir canavardı ki, yabancıyı paramparça etmeden bırakmaz...

Angela boğuk bir sesle, sayıklar gibi:

- İşte bunu önlemeliyiz! dedi.

- Ama nasıl?

- Ben de bunu düşünüyorum Lola... Bilmem neden bu yabancının ölmesini istemiyorum... Sanki onu tanıyormuşum gibi bir duygu var içimde...

Angela ormanda karşılaştığı andan beri sık sık düşündüğü Kara Murat'ın içtenlikle gülen gözlerini hatırladıkça garip bir heyecan duyuyordu...

Birden hizmetçinin kolunu tutup kuvvetle sıktı:

- Aklıma ne geldi biliyor musun Lola? Hemen gidip Cellât Popescu'yu bul, yarın bu yabancıyı öldürmemesini rica et... Dövsün, kemiklerini kırsın isterse... Ama öldürmesin. Bunun için ona dilediği kadar para veririm..

Gitti, küçük bir anahtarla açtığı çekmeceden çıkardığı kutunun içinden bir kese aldı, Lola'ya uzattı:

- Al, bu bir kese altını ona ver... Dediğimi yaparsa mükâfatını artırırım.

Lola keseyi aldı, kendisine mahsus kibar tavrıyle diz çöktü:

- Dediklerinizi yapmaya çalışacağım efendim. Ama benim tanıdığım Cellât Popescu, kemirdiği kemiği kolay bırakmayan bir köpektir.

Angela'nın sesi titredi:

- Olsun, kaybedecek bir şeyimiz yok, deneyelim bir kere.

Lola hanımını selâmladı ve salondan çıktı.

Angela yalnız kaldıktan sonra içinde garip bir huzursuzluk duydu... Heyecan içinde ayağa kalktı, sıkıntılı bir tavırla odada dolaşmaya başladı.

Yıllardır bomboş olan kalbi yalnız iki kez aydınlanmıştı. Sevilmeye değer iki erkek görmüş bunlardan ilkini çok çabuk kaybetmişti... Sadece bir gece bereber kalmışlardı...

Aradan yıllar geçmiş, şimdi bir başka genç çıkmıştı karşısına...

Birden köşede uyuklayan köpek hırlayarak dikildi, huysuz bir şekilde homurdanarak kapıya doğru yürüdü...

Angela ona endişeyle baktı, titreyerek:

- Ne oluyorsun Adri? Otur yerine! diye bağırdı:

Akıllı köpek, sahibinin ne dedidiğini anladı, isteksiz isteksiz döndü, tekrar yerine çöktü...

Ama kulakları esrarengiz bir şekilde dikilmiş, parlak gözleri fırıl fırıl dönmeye başlamıştı.

Angela köpeğin bu garip halinden endişelendi:

- Bir şey mi var Adri? Neden böyle homurdanıyorsun? diye sordu.

Köpek, öfkeli bir şekilde kısa kuyruğunu havaya salladı, Sonra yine boğuk boğuk homurdanmaya devam etti. Angela:

- Adri mutlaka bir tehlike hissetti, diye düşündü. Ama bu tehlike ne olabilirdi?

Birden oda kapısının tokmağı usulca döndü. Angela duyduğu hafif gürültüyle gözlerini kaldırıdığı vakit, kapının esrarengiz bir şekilde açılmış olduğunu fark etti, korku ile titredi.

Uzun koridorda hızla kaçan siyah bir gölge vardı. Birden dehşetle irkildi.

Tehlikeyi görmüştü...

Koridorun öbür ucundan acayip bir mahluk sessiz sessiz odaya doğru ilerliyordu.

Angela'nın gözleri büyüdü, korkunç bir kâbus içindeymiş gibi kaçmak istedi. Fakat olduğu yerden kımıldayamadı. Sanki çakılıp kalmıştı.

Bir hayali kovmak istiyormuş gibi gözlerini kapadı, birkaç saniye sonra korku ile açtı.

O korkunç mahluk hâlâ kendisine doğru geliyordu.

Mosmor kesildi, alnından soğuk terler aktı.

Bağırmak istedi, bağıramadı.

İşte, panter orada, kapının eşiğinde duruyordu. Alev saçan gözleriyle kendisine bakıyor, kuyruğunu hızlı hızlı sallıyordu.

Hayvanın ağzı yarı açıktı. Kırmızı, dili iğrenç bir çikinlikle görünüyordu.

Panter bir süre homurdandı, sonra bıçak gibi sivri dişlerini göstererek uzun uzun esnedi. Bu bir açlık esnemesiydi...

Angela korku ile inledi, dizleri titredi, panter homurdanarak ağır ağır üzerine yürümeye başlamıştı.

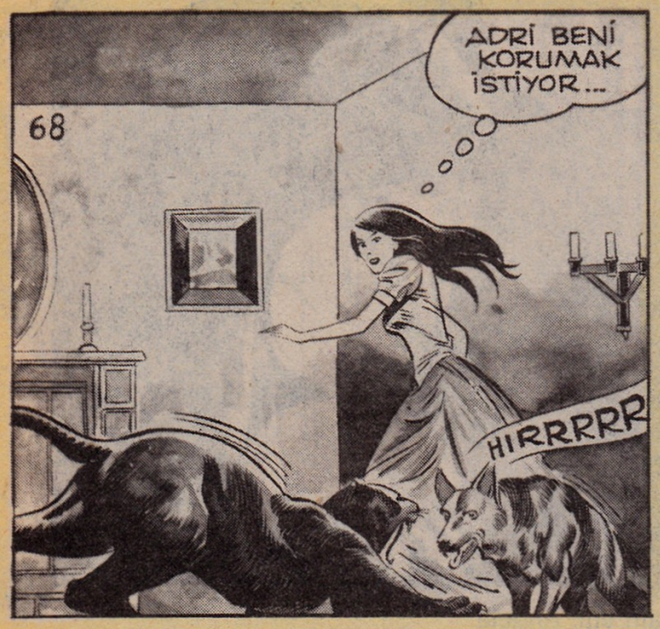

Angela korku içinde adım adım geriledi, sırtı duvara dayandı. İşte artık sonu gelmişti.

Fakat tam panter üzerine atılırken, bir başka hayvanın usulca araya girdiğini gördü...

Genç kızı korurcasına önüne dikilen bu hayvan, onun sadık köpeği Adri idi...

Köpek "Korkma, ben varım" demek ister gibi hanımına tatlı tatlı baktıktan sonra gözlerini pantere çevirdi, öfkeli öfkeli homurdandı.

Panter, önüne çıkan bu iri köpek karşısında önce hayret eder gibi oldu... Birkaç saniye durakladı... Ama karnı açtı. Bu engeli aşmaya karar verdi.

Yavaş yavaş Adri'ye doğru yürüdü.

★ ★ ★

Lola sarayın meşalelerle aydınlatılmış geniş koridorlarından hızlı adımlarla geçti.

İki kat indi, köşeyi dönerken ansızın esrarengiz bir gölge ile çarpıştı, korku ile geri çekilerek:

- Aaaa! diye bağırdı.

Çarpıştığı gölge de birden irkilmiş, geri sıçramıştı. Kısa bir an sessizlik oldu. Sonra karanlıkta sakin

ve saygılı bir ses duyuldu:

- Korkmayınız madam, yabancı değilim!

Saraydaki herkesi tanıyan Lola'ya bu ses yabancı geldi, dikkatle bakarak karanlıkta kalan yüzü seçmeye çalıştı ama sadece ışıldayan bir çift göz görebildi...

- Kimsiniz siz? diye sorarken esrarengiz göle koridorda hızla uzaklaştı gitti. Lola:

"-Herhaled Voyvoda'nın yeni uşaklarında biridir!" diye düşündü.

Bir kat daha aşağı indi ve Cellat Popesc'nun kaldığı odanın kapısına geldiğinde kararsızlıkla durdu... Popescu'yu

kadar titrer, [illegible] bir korkunun pençeleri saplanırdı. Şimdi de öyle korkuyordu ki... Kapıyı tıkırdatırken kalbinin duracağını zanneti.

İçeriden vahşi bir ses yükseldi:

- Kim o?

- Benim, Lola...

Kapı aralandı, odanın koridora taşan ışığın huzmeleri arasında Popescu'nun dev gölgesi belirdi.

Lola sessizce içeri girdi, gözleri korku ile cellatın

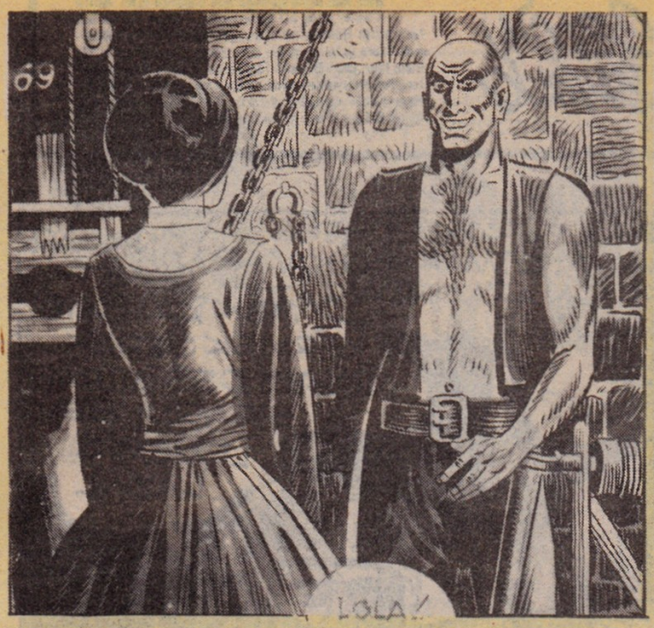

odasında dolaştı...

Duvarların çeşit çeşit işkence aletleriyle süslendiği ürkütücü bir salondu burası...

Lola'yı odasında gören Popescu'nun gözleri sevinçle ışıldadı.

Dev adamın kalbi anlaşılmaz bir heyecanla titriyordu. Lola'ya karşı içinde yıllardan beri dayanılmaz bir tutku vardı.

Dudaklarındaki ürkütücü gülümseme daha da açık bir hal aldı, yerlere kadar eğilerek sordu:

- Buyrun, bir emriniz mi var?

Lola biraz titreyen sesiyle:

- Sadece bir ricada bulunacaktım, dedi.

Kadının, kendisinden hoşlandığı için odasına geldiğini sanarak göğsünü gururla şişiren Popescu:

''O da beni seviyor ama belli etmek istemiyor.'' Çok utangaç'' diye düşündü.

Lola, dev adamın yapışkan bakışlarından ürker gibiydi. Dudakları titriyordu. Bunu da onun utangaçlığına veren Popescu yumuşak bir sesle:

- Söyleyin Lola, dedi. Sizin için her şeyi yaparım!

Genç kadın umutlandı, tatlı tatlı bakarak:

- Teşekkür ederim, dedi... Aslında kendim için değil, Prenses Angela için geldim.

Popescu sabırsız bir hareket yapınca Lola bir solukta içini boşalttı:

- Prenses Angela, yarın dövüşeceğiniz o yabancı genci öldürmemenizi rica ediyor.

Başka şeyler umut ederek, kendisini tatlı bir aşkın büyüleyici havasına kaptıran Popescu, bu sözleri duyunca kalbine hançer yemiş gibi titredi, kanlı gözleri ile genç kadına dik dik bakarak:

- Yaa? Demek bunun için geldin? diye mırıldandı. Oysa ben sanmıştım ki...

Lola şaşkın ve endişeli:

- Hanımının isteği bu... Ayrıca size bu bir kese altını da yolladı. N'olur kırmayın bu isteğimizi! Prenses o yabancı gencin yaşamasını istiyor.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Tarkan

GÜÇLÜ KAHRAMAN

YAZAN ve ÇİZEN **SEZGİN BURAK**

Batı Hun İmparatorluğu'nun başbuğu olan Atilla Tarkan'a güç bir görev verir. Tarkan Atilla'nın iade ettiği Honoria'nın nişan yüzüğünü Roma'ya götürmek üzere yola çıkar. Bir süre sonra Roma'ya gelir. Bir hana iner. Bazı Bizanslılar, Tarkan'ı takip etmektedirler. Tarkan uyurken odasına bir kadın gelir. Maksadı Honoria'nın yüzüğünü almaktır. Tarkan buna mani olunca Bizanslıların hücumuna uğrar.

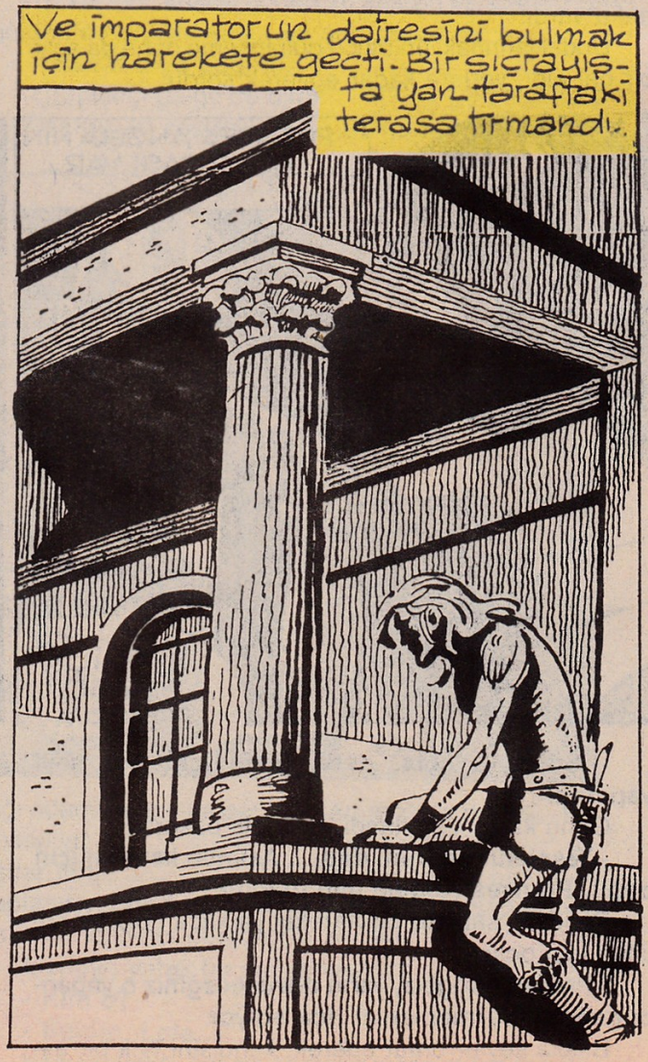

Tarkan duvardibinden ilerleyerek ışık yanan bir pencereye yaklaştı.
DURBAKALIM İÇERİDE BİRİ OLMALI..
Ve içeriye bir göz atınca da tanıdık birini gördü..
OO!.. BU KADIN PRENSES HONORİYA BİZİM ULUBAŞBUĞUN NİŞANLISI..
Prenses Honoria gecenin bir hayli ilerlemiş olmasına rağmen
uyumamış, uzandığı yatağında düşünceye dalmıştı..

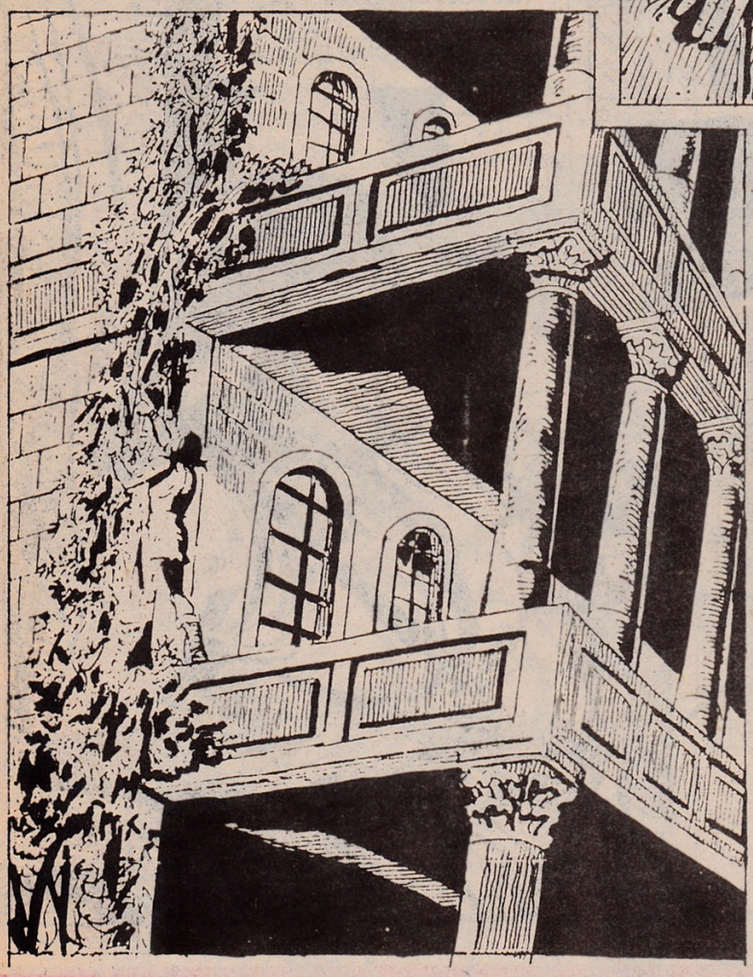

Tarkan GÜÇLÜ KAHRAMAN

Bu sırada sarayın dış duvarı dibinde..
HEY, KOCA SUTAY. GELENLER VAR..
GALİBA NÖBET DEĞİŞTİRECEĞİZ.. BİZİ FARKE DERLERSE YANDIK
TELAŞETME OTMAR, BU KARANLIKTA ANLAMAZLAR.. SARAYA GİRMEK İÇİN BAŞKA ÇAREMİZ YOK. DİKKAT ET.. İŞTE GELİYORLAR..
Hemen hazırol durumuna geçtiler. Nöbet değiştirecek olan iki Romalı da onların karşısında durdular..
NÖBET DEĞİŞTİR!..

Nöbet değişmişti. Otmar ve koca Sutay, Romalı subayın ardından saray kapısına ilerledilerler..

SARAYA GİRİYORUZ KOCA SUTAY. HEYECANLANMAYA BAŞLADIM..
İÇERİYE GİRİNCE BİR YOLUNU BULUP KAYBOLURUZ.. SONRA DA TARKANI BULMAYA ÇALIŞIRIZ.

Romalı teğmen önde, koca Sutay ve Otmar arkada saray kapısından girdiler ve büyük bir ciddiyetle bahçeyi adımladılar. Yüzbaşı Antonyo yüksekçe bir yerde durmuş onları izliyordu.. Ve birden..

DURUN!

Tarkan GÜÇLÜ KAHRAMAN

İŞE BAK SEN, OTMAR.. BİZ UĞRAŞA HAZIRLANIRKEN İMPARATORUN KAPISINA GÖNDERİLİYORUZ..
ÖYLE KOCA SUTAY.. BİZİM İSTEDİĞİMİZ DE BUYDU ZATEN

TARKANDAN BİR HABER YOK. BANA KALIRSA GENARAL MARKUS'UN
ENDİŞESİ YERSİZ.. BU KADAR NÖBETÇİNİN ARASINDAN SARAYA GİRMEK İMKÂNSIZ.

Bu sırada Tarkan İmparator dairesine çok yaklaşmıştı..

İŞTE İMPARATOR HAZRETLERİ BURADALAR..

İmparatorun dairesinde..

BENİ İYİ EĞLENDİRİYORSUN SEVGİLİ LİSİYUS..

BUNA MEMNUN OLDUM İMPARATORUM..

Gladiyatör okulunun sahibi Şişko Lisiyus her zamanki gibi İmparator Valentiniyanus'u eğlendirmekle meşguldu.. Hep eğlence isteyen İmparator, Şişko Lisiyus'un buluşlarından çok hoşlanıyordu..

EE.. SEVGİLİ LİSİYUS.. BU PAZAR BANA ARENADA YENİ BİR ŞEYLER SEYRETTİREBİLECEKMİSİN? BİLİYORSUN SENİN BULUŞLARINI PEK ÇOK BEĞENİYORUM, SEVGİLİ LİSİYUS.

YÜCE İMPARATORUMA ÇOK EĞLENCELİ BİR SURPRİZ HAZIRLADIM.

Birden, çalgılar sustu. Orta da oynayan dansözler oldukları yerde şaşkınlıkla kaldılar.. İmparator Valentiniyanus uzandığı yerden hayretle doğruldu.. Tarkan, odanın ortasında elleri belinde dikilmiş duruyordu..

DEVAMI GELECEK SAYIDA

KAZAR

Cennette bir yabancı

Kazar, çocukluğundan beri ormanda yaşamaktadır. Kız arkadaşı Şanna ise, hayvanat bahçesinde veteriner olarak çalışırken, sekiz yıl önce o da şehir hayvatını terkederek ormana gelmiştir...

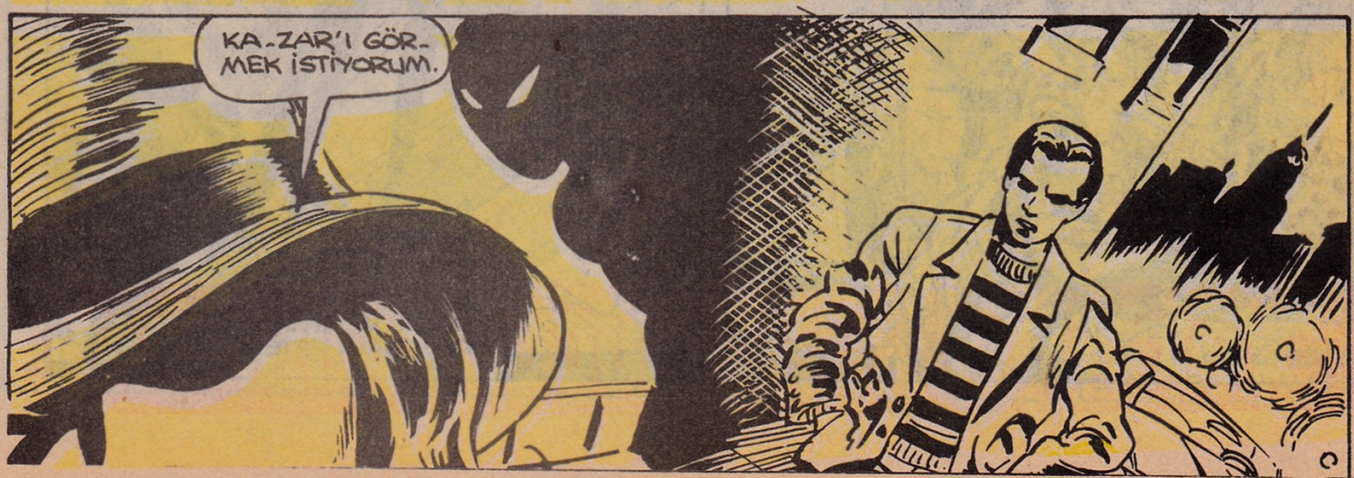

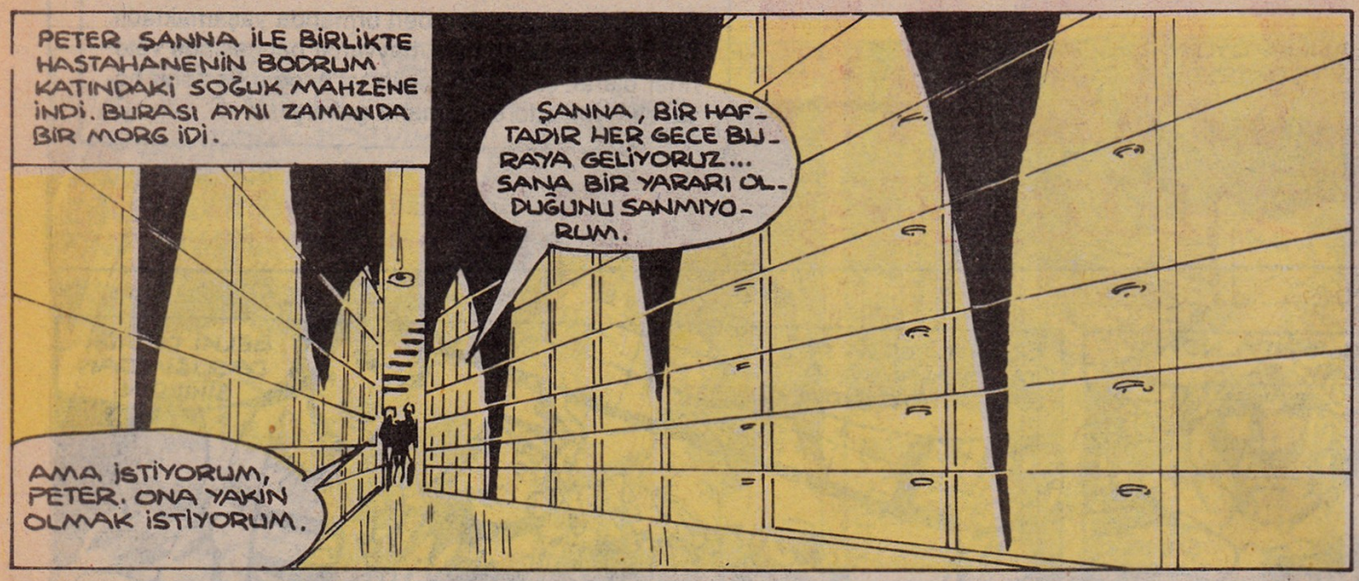
PETER ŞANNA İLE BİRLİKTE HASTAHANENİN BODRUM KATINDAKİ SOĞUK MAHZENE İNDİ. BURASI AYNI ZAMANDA BİR MORG İDİ.
ŞANNA, BİR HAFTADIR HER GECE BURAYA GELİYORUZ... SANA BİR YARARI OLDUĞUNU SANMIYORUM.
AMA İSTİYORUM, PETER. ONA YAKIN OLMAK İSTİYORUM.

CESEDİ VAHŞİ ORMANA GÖTÜRMEME NE ZAMAN İZİN VERECEKLER, PETER?
KIRTASİYE İŞLERİ HALLOLUNCA.

BU DARACIK YERDE MUTLU MUTLU OLAMAZ. MUTLU OLAMAZ.
ŞANNA O MUTLU VEYA MUTSUZ OLAMAZ, ÖLDÜ O.

AİT OLDUĞU YERDE OLMAK İSTER, ORMANDA. İSTEDİĞİ BU. HİSSEDİYORUM BUNU.

İSTEDİĞİ BU...
YÜRÜ EVE GİDİYORUZ.
...İSTEDİĞİ BU...

SENİ KORUYACAĞIM. SÖZ VERİYORUM.
ADI: KEVIN SOYADI: PLUNDER.
NASIL İSTERSEN, KEVIN. YANİ PETER.

ŞANNA UYUYORDU. PETER İSE GÖZÜ AÇIK, KULAĞI TETİKTEYDİ. VE DİVAN ÜSTÜNDE ONU BEKLİYORDU...
AMA GECE UYKU AĞIR BASTI... BİRDEN...
CRASH
NE? NEYDİ BU SES?
ŞANNA? AYAKTA MISIN?
ŞANNA?
KEVİN, HAYATIM.
AĞAÇTAN EVİMİZİ ÇOK BEĞENDİM, BEBEĞİM. ÇOK SEVDİM.
UYKUDA GEZİYOR. DİKKATLİ OLMALIYIM.
ELİNİ VER, ŞANNA...
BURADAN BÜTÜN VADİYİ GÖREBİLİRSİN! BU EVİ YAPTIĞIN İÇİN O KADAR MUTLUYUM Kİ, KEVİN.
DİKKAT ET, ŞANNA.
YAKALADIM.
OHHH
PETER ÖRÜMCEK ÇEVİKLİĞİ İLE ŞANNA'YI YAKALADI

... VE SIKI SIKI TUTTU...
BAYILDI. ONU İÇERİ ALMALIYIM.

BU KIZDA BİR ŞEY VAR AMA NE. COURTLAND'LARIN EVİNDE BAYILDIĞINDAN BERİ BİR GARİP DAVRANIYOR.

SAÇMA SAPAN ŞEYLER SÖYLÜYOR... COURTLAND'IN ONA ATEŞ ETTİĞİNİ, RAMONANIN GERÇEK RAMONA OLMADIĞINI, KA-ZAR'IN MORGDA YAŞADIĞINI FALAN SÖYLÜYOR. AMA HİÇBİRİ HAKKINDA DELİL YOK.
O KADAR GÜZEL Kİ! KEŞKE ÜZÜNTÜDEN AKLINI YITİRMESE!

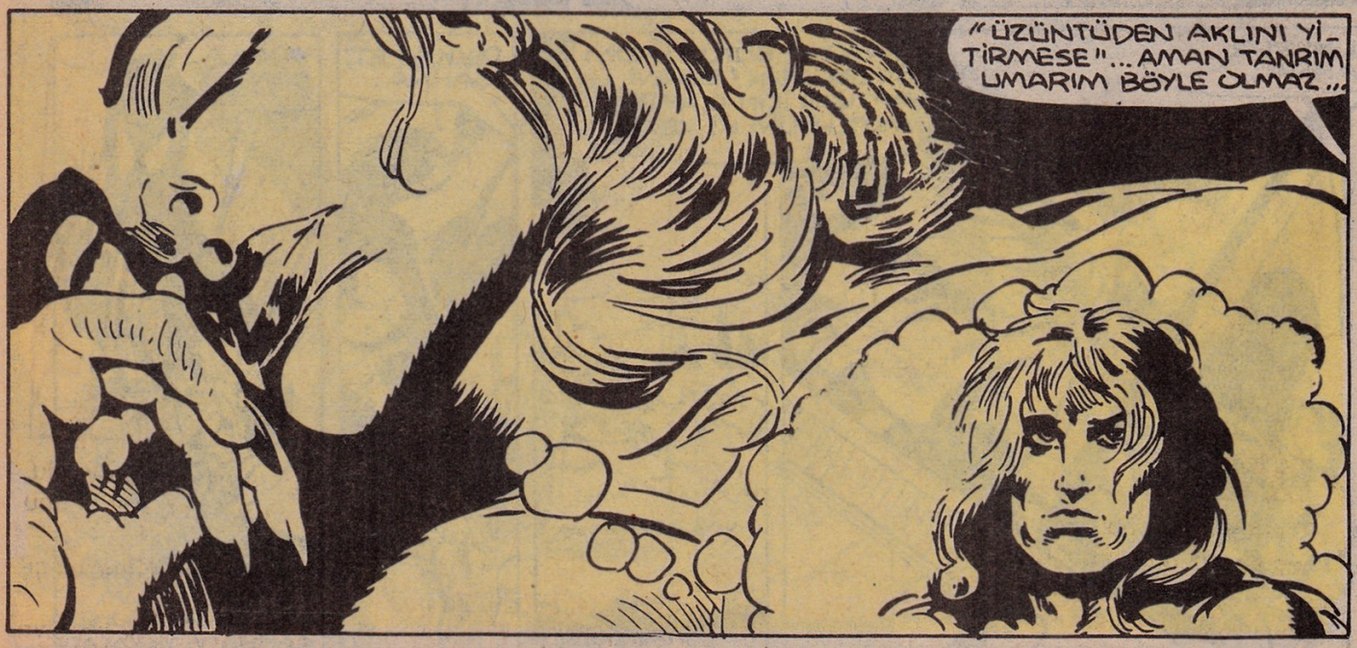
"ÜZÜNTÜDEN AKLINI YİTİRMESE"... AMAN TANRIM UMARIM BÖYLE OLMAZ...

BU ARADA...
SAATLERDİR BURADAYIZ. NİYE BU ELİMİZDEKİ PATLAYICI İLE ŞREİBER'İ HAVAYA UÇURMUYORUZ?
YAPAMAYIZ, KAZAR.

"HELİKOPTERİ DUYUYOR MUSUN?
"ŞREİBER ÇEVREMİZİ SARDI."

"HARİKA! FARELER GİBİ KAPANA KISILDIK. TAM TAHMİN ETTİĞİM GİBİ.

ONLARA HADDİNİ BİLDİRMENİN ZAMANI GELDİ.
BEN SANA YARDIM EDERİM. SENİ ELEKTRONİK OLARAK YÖNLENDİRİRİM. AMA EĞER O PROJEKTÖRLERE YAKALANIRSAN... SENİ HEMEN ÖLDÜRÜRLER.
TAVSİYENE TEŞEKKÜRLER. ZABU BURADA KAL.
IŞIK GEÇER GEÇMEZ GÖLGELERE ATLAYACAĞIM... VE YUKARIDAKİ ADAMLARI HAKLAYACAĞIM.

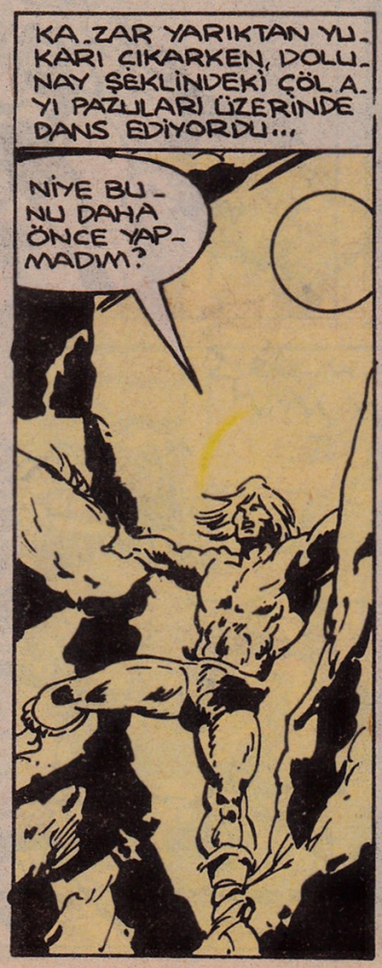
KA-ZAR YARIKTAN YUKARI ÇIKARKEN, DOLUNAY ŞEKLİNDEKİ ÇÖL AYI PAZULARI ÜZERİNDE DANS EDİYORDU...
NİYE BUNU DAHA ÖNCE YAPMADIM?

KAYALIKLARI BASAMAK YAPIP YUKARI YÜKSELİYORDU.
IHH, BİRAZ ZOR!
DİKKAT ET, KA-ZAR!
OLUR ANNE.

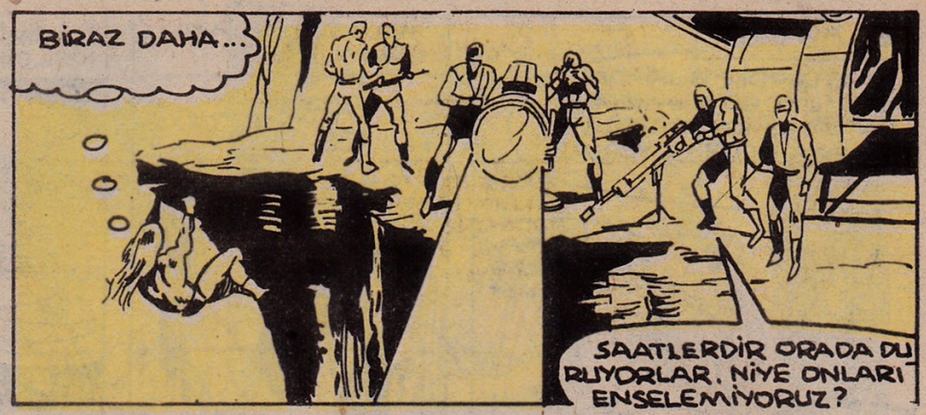

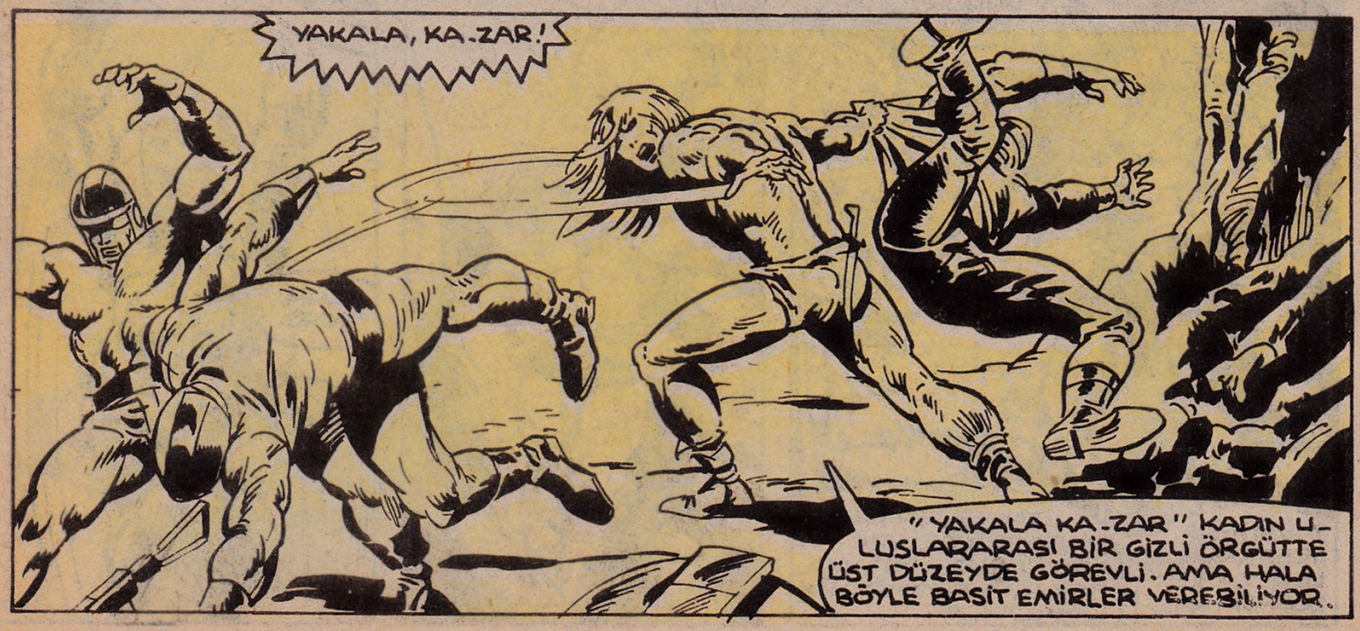

DEVAMI GELECEK SAYIDA

ALKAN'IN HAZİNESİ

Yazan ve Çizen:
Abdullah TURHAN

... küreği onun kafasına bir simşek gibi hızla indirdi...
Bu ölüm kalım meselesi idi...
21
HEY! MUHAFIZLAR ESİRLERİN KAÇMASINA FIRSAT VERMEYELİM!..
Ortalık birdenbire karıştı... Muhafızların kılıç ve kargıları kaçmak isteyen esirlerin üzerine bir yıldırım gibi inmeye başlamıştı...
GEBERTİN!!! KİMSEYİ SAĞ KOMAYIN!..
AH!

Tarkan
KARA MURAT

BİLKA Limited Şti. adına sahibi ve Sorumlu Yönetmeni: Samet Koçyiğit

YÖNETİM: KUTLUGÜN SOK. NO. 25 SULTANAHMET - İSTANBUL
Basıldığı Yer: Uygun Basın ve Ticaret Limited Sirketi

Neşredilen resimli roman yazı ve resimlerin her hakkı Bilka Bilim - Kültür - Araştırma ve Yayıncılık Limited Sti.'ne aittir.

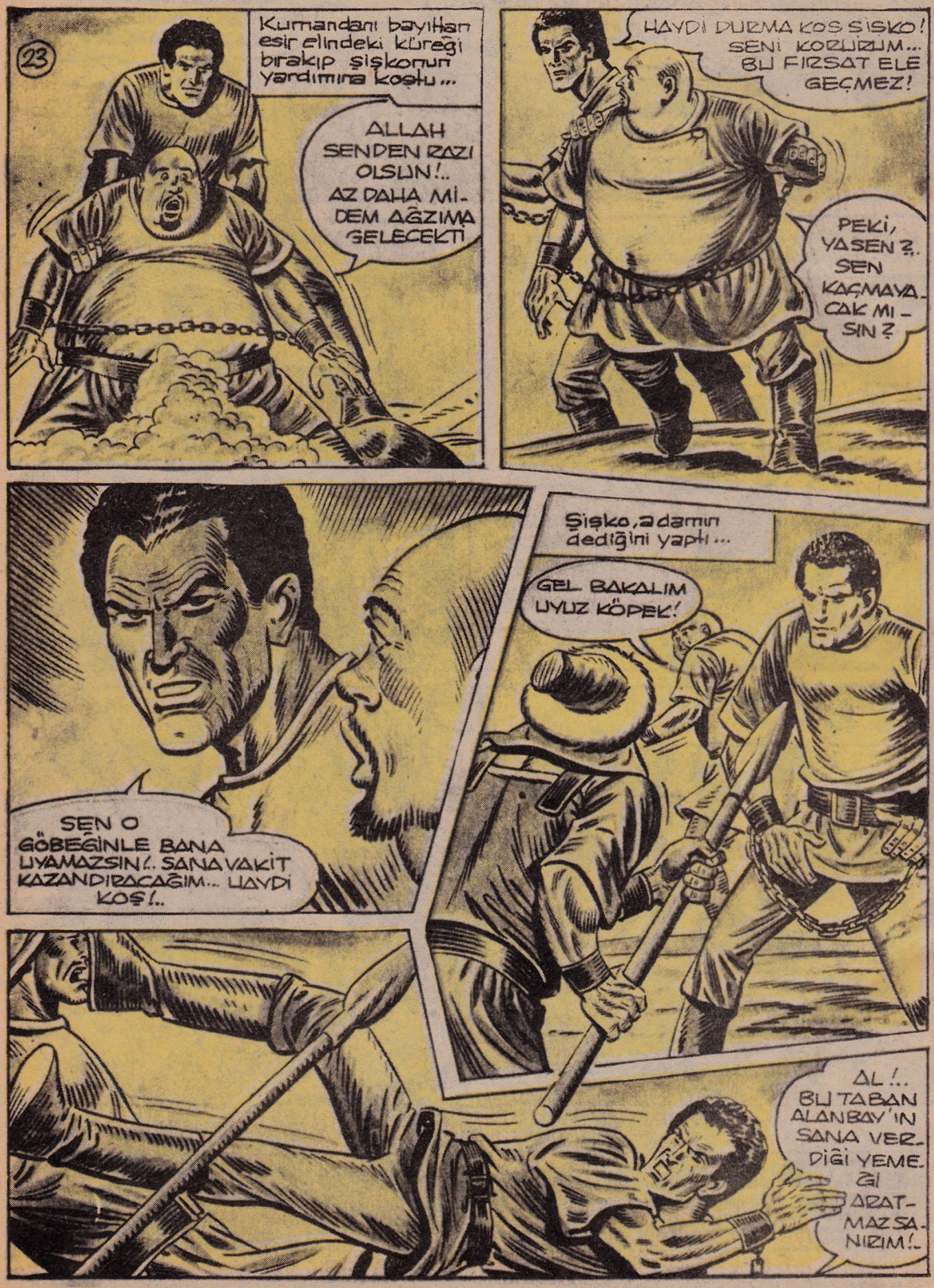
23
Kumandanı bayılan esir elindeki küreği bırakıp şişkonun yardımına koştu...
ALLAH SENDEN RAZI OLSUN!.. AZ DAHA MİDEM AĞZIMA GELECEKTİ
HAYDİ DURMA KOŞ ŞİŞKO! SENİ KORURUM... BU FIRSAT ELE GEÇMEZ!
PEKİ, YA SEN?.. SEN KAÇMAYACAK MISIN?
SEN O GÖBEĞİNLE BANA UYAMAZSIN!.. SANA VAKİT KAZANDIRACAĞIM... HAYDİ KOŞ!..
Şişko, adamın dediğini yaptı...
GEL BAKALIM UYUZ KÖPEK!
AL!.. BU TABAN ALANBAY'IN SANA VERDİĞİ YEMEĞİ ARATMAZ SANIZIM!..

İkinci muhafız, bir mantar gibi türeyiverdi. Genç adam ölünceye kadar çarpışacaktı... Esir gibi yaşamaktan daha iyi idi...
24
BENİM İÇİN KAVGA EDİYOR... BENSE KORKAK KİŞİLER GİBİ KAÇMAKTAN BAŞKA BİRŞEY YAPAMIYORUM...
AH, NEDİR BU BENİM SAÇSIZ BAŞIMA GELEN-LER!..
Delikanlı, kargı ile saldıran ikinci muhafızın pusatını yakalayıp kendine doğru çekti...
Az önce delikanlının tabanını yiyen adamın ser-semliği geçmiş ti... O da saldırıya hazırlandı...

Delikanlı, yakaladığı kargıyı bir şimşek gibi sağ tarafına doğru çekti...

AHHHHHH!

Kaçmayı gururuna yediremiyen şişko da delikanlıya yardıma gelince...

ÖTEKİNİ DE BEN HAKLAYACAĞIM !..

GÜM!

... şişko dediğini yaptı...

... İkisi de bir an saldırıdan kurtulunca tabana kuvvet koşmaya başladılar...

DEVAMI GELECEK SAYIDA

2 DERGİ BİR ARADA

Tarkan

8 NİSAN 1992

SAYI: 4

KDV. DAHİL
1800 LİRA

KARA MURAT